

Allereest dank aan Jan voor het initiatief om een reunie te organiseren.

Ons pand aan de Rachmaninovlaan is niet meer. We betrokken het toen het nagelnieuw was en nu is het recent vervangen. In de jaren na ons werd er met systemen als studiehuis en competentieleren geëxperimenteerd. Mogelijk hebben wij op een onverantwoorde wijze les gehad. Het leersysteem moest omgegooid worden en de indeling van het pand daarmee ook ?

In mijn beleving was de mammoetwet zo gek nog niet. Het kunnen switchen en stapelen zou mij later helpen.

Bij een herinnering aan mijn epl jaren denk ik direct aan de eerste drie. Ik ging elke dag graag naar school. Het was iedere dag leve de lol. Leren en ervoor werken kende ik toen nog niet. Wat moeten we de docenten aangedaan hebben. Ik zeg nu hardop sorry in de achteruitkijkspiegel.

Met veel plezier kijk ik terug op de optredens van de heer Klaversma. Hij heeft mijn interesse in geschiedenis geprikkeld. Ook denk ik aan het geheim dat je deelde met de Sandeeman.

In het vierde jaar ging ik helemaal uit de bocht. Zonder werken kwam ik niet verder. Ik ging me fatalistisch gedragen en werd na een schorsing bijna van school gestuurd. Het spook van blijven zitten, het kruis verschiene op de middelbare school en daarna in dienst moeten kwam akelig dichtbij. Net op tijd werd de HAVO route gekozen met het exacte vakkenpakket en geschiedenis. Hoewel de school te boek stond als hoekig en streng, ben ik met die bijzondere vakkencombinatie goed geholpen. De rust keerde weer en de eindstreep werd soepel gehaald.

Via HTS en een dienstplicht, waarbij ik, “buiten tegenwoordigheid bij de krijgsmacht werd ingelijfd”, kon ik het spoor naar de TU bedrijfskunde zonder vertraging doorzetten.

Bij Philips en Ahold heb ik een interessante loopbaan gehad. Al snel raakte Eindhoven uit beeld om als industriële nomade stappen te zetten in logistiek, productie en algemeen management. Na 9 verhuizingen vroeg het gezin om andere prioriteiten. Mijn vrouw en kinderen moesten de gelegenheid krijgen om te kunnen wortelen. In het midden van het land zijn we geland en ik mocht vervolgens de file kiezen die bij de volgende baanwissel hoorde. Inmiddels ben ik gepensioneerd en trots grootvader van 5 kleintjes.

Op de reuniewebsite zie ik de verhalen en foto's langskomen met een accent op de laatste twee jaren. Toen waren er een reeks van evenementen: de werkweek, een schoolkamp, een toneelvoorstelling, een examenstunt en de examenfeesten. Ik was er al niet meer bij.

Veel tragischer is dat er nu al 13 van ons niet meer zijn. De verhalen over Jeanette en Anke vond ik erg aangrijpend. Dat gaat de komende jaren niet beter worden.

Op dit soort momenten besef je het weer:

“Jeugd is een kwaal die over gaat. Ouderdom is ongeneeslijk”.

Het ga jullie allen goed. Doe een beetje voorzichtig en blijf heel.

Hans van der Ster

1976

2026